

Deel I

Iris heeft vanmorgen twee keer tegen haar beeldscherm geslagen. Dat valt me mee. Normaal gesproken zou ze allang met haar therapeut hebben gebeld. Maar ze lijkt steeds beter in staat haar emoties onder controle te krijgen.

Sommige mensen vragen mij waarom ik haar in godsnaam als secretaresse aanhoud. Maar ik heb een zwak voor Iris.

Toen ze op sollicitatiegesprek kwam, was haar openingszin: ‘Als George niet mee mag naar mijn werk, doe ik het niet.’

George is haar kleine mopshond, waarmee ze een innige band heeft. Hij zat kwijlend op haar schoot en blies van opwinding kleine belletjes slijm uit zijn neusgaten. Ze ging er prat op dat ze niet het oude model had, met de te korte neus en ademnood, maar een verbeterde versie, de zogenaamde retromops.

Ik vond het een goed argument en nam haar aan. George komt namelijk goed van pas om onopvallend rondjes door een wijk te lopen voor mijn werk als particulier onderzoeker.

Mensen die in mijn hotel logeren, vermoeden niet dat ik nog een nevenfunctie heb. Als het ontbijt is geserveerd en de gasten opgewekt de stad in trekken om de musea en parken te bezoeken, heb ik tijd om mij op de schaduwkant van Londen te richten.

Het belooft een van de heetste dagen van het jaar te worden en ik had weinig nieuwe aanmeldingen voor spoorwerk. Het was des te drukker in het hotel. De straat was opgebroken, er werd nieuw asfalt gelegd. Dat leverde veel extra lawaai en stank op en in die hitte werd alles vermenigvuldigd met tien.

Toen ik een boodschap had gedaan en terugkwam in het

hotel stond daar een vrouw in de lounge. Ze was niet groot, had een hoge, blonde paardenstaart en een klein hondje aan de lijn. Over haar schouder hing haar vuurrode suède schoudertasje. Zij was geen gast, dat zag ik meteen. Ze keek gespannen, een beetje zuur zelfs. Geen dame om mee te spotten. Ik schatte haar in de twintig.

‘Meneer Plumtree?’

Ik knikte.

‘Ik kom voor eh, een consult, vanwege die onlinediensten die u aanbiedt.’

‘Oh ja, particulier onderzoeker,’ zei ik snel en tamelijk hard, voor het geval iemand op de gang het hoorde en zich afvroeg welke privédiensten ik nog meer aanbood. ‘Loopt u even mee naar het kantoor, dan kan mijn assistente u alvast iets aanbieden. Misschien ook wat water voor uw hondje?’ Het beestje, ik dacht een langharige chihuahua, trippelde mee.

‘Kom, Wifi!’ zei ze.

Ik liep voor haar uit, naar kantoor, waar alleen twee voeten boven het bureau van Iris uitstaken.

‘Oh,’ zei ik enigszins verbijsterd. ‘Dit is het andere uiteinde van mijn assistente.’

De vrouw keek verbaasd, maar zei niets, toen Iris een paar tellen later overeind kwam en met een rood hoofd van inspanning weer rechtop in haar stoel ging zitten.

‘Ik doe rond deze tijd altijd mijn yoga-oefeningen,’ zei ze lachend. Ze bood de vrouw een stoel aan. George kwam nieuwsgierig uit zijn mandje om het hondje te besnuffelen.

‘Is dat een mops?’ vroeg de vrouw.

‘Een retromops,’ verbeterde ik.

‘Retro? Da’s toch iets uit de seventies?’

Ik lachte. ‘Nee!’

Hulpeloos keek ik in de richting van Iris, want hier werd ik overvraagd.

‘Dit is weer zoals mopsen vroeger waren, met langere snuiten, zodat-ie weer kan ademen,’ legde Iris uit.

‘Dat zeggen ze van een Chihuahua ook,’ zei de vrouw. ‘Dat ze te ver zijn doorgefokt bedoel ik. Tex, mijn vriend, schaamt zich altijd om ermee te gaan wandelen. Dan schreeuwt hij altijd commando’s naar het beest alsof het een politiehond is. “Apport!” roept hij dan, maar Wifi weet helemaal niet wat dat is.’ Ze ging zitten en trok haar hondje weg van het opdringerige gesnuffel van George.

Florence Digby, een kapster uit Brixton, leek in eerste instantie het gebruikelijke verhaal op te dissen. Ze verdacht haar vriend ervan een ander te hebben en wilde dat ik het uitzocht. Verder was ze bang dat hij weer drugs was gaan dealen, iets wat hij vroeger wel eens had gedaan om schulden af te lossen. Daarom had ze mijn hulp nodig, want zij was bang zich in dat wespennest te steken. Een eventuele minnares was geen probleem. ‘Die sla ik op haar bek als het moet. Maar dan moet ik eerst weten wie het is.’

Het idee dat haar vriend een relatie zou hebben aangeknoopt met een andere vrouw, leidde ze af uit het feit dat hij nooit meer zin had in seks. Dat was vroeger wel anders, verzekerde ze mij. ‘Tex kan er wat van.’

Ze gaf mij een foto van haar vriend, Tex Finnegan. Een goedgebouwde, atletische kerel met een paar tatoeages. Dik, zwart haar, hele donkere ogen die doordringend in de lens keken, zware donkere wenkbrauwen. Begin veertig, leek me zo. Ze ging een keer naar de autowasserette waar hij pas geleden ontslagen was omdat hij niet met de baas kon opschieten. Tex liet er weinig over los. Daar hoorde ze van een medewerker dat

de baas met een secretaresse scharrelde, een vrouw waar Tex ook mee flirtte. Dat had haar gesterkt in haar overtuiging dat Tex ook een affaire had met de secretaresse en dat dit ook de reden voor het conflict kon zijn geweest.

Florence Digby dacht dat ik er wel snel achter zou komen hoe het zat met haar vriend. ‘Ik hoop dat het niet te duur wordt.’

Ik legde haar uit hoe ik het uurtarief berekende en dat observaties over het algemeen wat lager in prijs waren. Zeker als ik het alleen af kon. ‘Iris, neem jij de details even op van mevrouw Digby?’

‘Sinds hij ontslagen is, ligt hij maar wat op de bank,’ babbelde ze verder tegen Iris, die begripvol probeerde te blijven lachen. ‘Ik zeg dan wel eens: moet je niet solliciteren, maar dan zegt-ie dat hij zelf eerst eens rondkijkt wat er te koop is. En dan gaat-ie soms weg tegen de middag en weet ik niet waarheen. Ik zei nog tegen zijn voormalige baas, “had Tex iets met Joyce soms?” Dat is die secretaresse’, voegde ze toe, terwijl Iris af en toe een woordje noteerde. ‘Dat is er zo één met van die siliconen neptieten. Die secretaresse dus. Maar die baas beweert dat-ie daar geen oog voor had. Tex dus. Terwijl die andere werknemer wist van wel. Daar klopt dus iets niet!’

Haar hondje trilde zenuwachtig mee met haar stijgende stemvolume.

‘Hij zegt altijd dat de baas hem treiterde, maar de baas zei dat hij Tex had ontslagen omdat-ie zo eigenwijs was en nooit deed wat hem gevraagd werd. Nou dat kan ik wel geloven, want-ie doet ook nooit wat ik ‘m zeg.’

Ze begreep niet waar hij dan heen ging elke dag en vermoedde dat hij zich met criminele zaken bezighield. Vroeger had hij weleens wat wiet verkocht om dure spullen te kunnen

betalen. ‘We nemen af en toe weleens een pilletje, dat doet toch iedereen. Maar als ik dat spul zou willen kopen, zou ik niet weten bij wie. Dat weet Tex allemaal.’

Kennelijk had ze zich nooit afgevraagd waar die pilletjes, die volgens haar iedereen nam, vandaan kwamen; een ongemakkelijk vraag waar ze nu onverwacht mee geconfronteerd werd.

Ze moest weer snel aan het werk, zei ze na twintig minuten gesproken te hebben. Ze was in haar lunchpauze naar mij toe gekomen en moest terug naar de kapsalon waar ze werkte in Neal’s Yard. Ze had me haar adres gegeven, een wijk in Brixton met goedkope flats die een niet heel erg goede reputatie hadden.

‘Wat denk jij van die mevrouw?’ vroeg ik aan Iris, toen de cliënt weer weg was.

‘Ik heb die kapsalon eens opgezocht. Je kan er ook je nagels laten doen en een schoonheidsbehandeling krijgen.’

‘Ja, maar verder, als persoon?’

‘Niet op haar mondje gevallen, jaloers type. Die vent van haar zal er van langs krijgen als je iets over hem ontdekt, ik weet er alles van,’ zuchtte Iris. ‘Die vent van mij had ineens ook nergens meer zin in. Komt me bekend voor. Dus ik denk wel dat die man een ander heeft, hoor.’

Later die middag keek ik naar George, die lusteloos voor zich uit zat te kijken. Het was een uitgelezen kans om hem in te zetten als werkhond. George kreeg zijn tuigje aan. Iris had een plattegrond van de woonwijk in Brixton voor mij uitgeprint.

‘Ik ga eens een rondje wandelen in die buurt.’

George keek verbaasd toen hij de straat op rende en gelijk weer in mijn auto moest. Eerst protesteerde hij, bleef maar trekken om de straat verder af te rennen, maar toen hij eenmaal netjes vastgesnoerd op de achterbank van de auto zat en naar

buiten kon kijken, was hij helemaal gefascineerd door alles wat er te zien was op straat. Hij blafte zelfs een keer toen hij een andere hond zag. In Brixton stapten we uit, zo dicht mogelijk bij het complex waar Florence en Tex woonden. Het was geen buurt waar je vrolijk van werd, vermoedelijk gebouwd in de sixties, rauwe betonblokken in de zogenaamd *brutalist style*. Ik hoopte maar dat mijn wieldoppen en spiegels er nog aan zaten als we straks bij de auto terugkeerden.

Ik zette mijn MP3-speler op en speelde Bachs derde pianoconcerto in G, meteen maar het derde deel, dat was zo vrolijk. En daar liepen we dan, mijn handlanger en ik. De buurt was als een doolhof en de plattegrond niet erg duidelijk. Ik moest nog een paar keer vragen welke flat het precies was. Het was een blok van vier verdiepingen, de flats op de begane grond hadden een kleine patio met wat struiken. De balkons van de bovengelegen flats weken iets terug, zodat er een grillig effect ontstond. Niet de gebruikelijke blokkendoos. Er lagen plastic zakken met afval op een hoop, waar vliegen op af kwamen. George snoof overheerlijk geuren op, want hij beet gretig in een van de zakken.

‘Foei, George, vies!’

‘Dat ze dat hier zo maar allemaal neergooien, een schandaal,’ mompelde een oude man met een stok, die mij tegenmoet kwam. ‘De huismeester heeft al eens pamfletten opgehangen dat het afval alleen op dagen buiten mag dat er wordt opgehaald, maar dat is voor sommige mensen nog te veel gevraagd.’

‘Is het verder wel een aardige buurt?’ vroeg ik.

‘Hoezo, ben je verdwaald dan, dat je dat niet weet?’

De ouwe was scherper dan ik dacht.

‘Nou, ik zoek een leuke buurt voor mijn studerende dochter,’ improviseerde ik. ‘Ik neem aan dat deze flatjes niet zo duur zijn.’

‘Het zijn gemeentelijke flats, zit veel subsidie op. Dus ja, als je dochter niet veel geld heeft, dan kan ze hier wonen. Maar je staat lang op een wachtlijst hoor. Er zijn veel mensen die ervan afhankelijk zijn. Ik heb zelf ook maar een klein pensioen.’

‘De flat werd mij geadviseerd door een kennis van me, die komt altijd bij een kapper in Neal’s Yard en die kapster woont hier ook. Misschien kent u haar toevallig, ze heet Florence.’

‘Zegt me niks.’

‘Ze heeft zo’n stoere vriend, met tattoos.’

‘Oh...Tex bedoel je zeker? Ja, die ken ik wel. Dat is dus één van die aso’s die die plastic zakken hier neer pleuren zoals het hen uitkomt.’

‘Oh! Dus niet iedereen is aardig hier?’

‘Nou ja, hij is wel aardig. Ik heb weleens gehoord dat hij oudere mensen in de flat een kop soep brengt. Maar hij is niet aardig tegen die man die onder hem woont, zo’n homo, weet je wel. Ik heb niks tegen homo’s, maar ja, het is zo’n zonderling. Maakt ruzie met Tex over de harde muziek.’

‘Ze hebben ruzie met de onderbuurman?’

‘Ja, ik bemoei mezelf er niet mee. Dan ben je ook de pineut hé.’

‘Wat doen ze dan?’

‘Nou, dan gooien ze een roze kaars op zijn terras, of ze zagen een struik om bij zijn voordeur, dat soort flauwe grapjes. En achteraf ontkennen ze natuurlijk alles. In mijn tijd werden homo’s ook wel gepest, maar ja, vandaag de dag zou je zeggen dat het allemaal anders is.’

‘Dat zou mijn dochter nooit doen.’

‘Dan moet zij maar boven die homo gaan wonen. Want volgens mij gaan die twee er binnenkort uit.’

‘Oh?’